

beden izmed mimoidočih ni mogel ubraniti...

»Glej,« si je dejal, »roko imaš, tisto pa, kar je še tvoj oče imel, si zapravil!«

Zaslišal je korake za seboj. Ko se je ozrl, je zagledal očeta, ki je stal za njim; bil je visok človek, vdratih lic z visečimi brki. Oko se mu je svetilo.

»Glej ga! Ali si se zamaknil?«

To je bil njegov pozdrav.

Ivan mu je odgovoril: »Gledam Vaše delo.«

»Če nič boljšega ne znaš, je malo.«

In se je bal priznati, da nič boljšega ne zna. Molče je sledil očetu, ki mu je s počasnimi besedami pravil novosti zadnjih petih let.

(Dalje)

Efigenija samuje

Anton Oevirk

Bele so zapustile dvore sestre moje.
Na vodah so razpeta jadra vsahnila.
Vetrovi za gorami so z zoro skopneli.
Jadrajo, jadrajo v soncu čolnarji.
Na večer jim oči zagorijo po zemlji.
Vse smo od ognja mož prežgane žené.
Še v nočeh kot v gaju kri v nas šumi.
Tako noč po jutru nad morjem kriči.

Jaz pa sem žalostna. Ob obali samujem
in misel za jadri mi brodi. O vem,
kako ena bolečina vanj trpi.
Rano sem videla. Mož, čemu rana boli!
Pa je noč bilá. Glas čez vodé je pel
do obale. Mojih oči grenkost in slast
imena mojega v ritmu valov je ždela.
— Poglejte, kako v njih skrivna moč je
zakupela. —

Samota nad vodami molči. Pesem je ovenela.
Na žrtvenikih zadnji nje plamen še tli:
— Da bi videl, kako se oči mi solzijo,
kako koprneči bolečini imena ne vem! —
V meni vse je zaslutilo, da ga nikoli
več ne bo... Jadra je mórje razpelo
neznano kam. V gaju mir kamení.
Ure goré. V otožne rože se čas je razcvel.

Nova zemlja

Jože Pogačnik

Vsa ravna in bela gre tod moja pot.
Vsa s kameni gostimi je zamejena:
zgrešiti ne more stopinja nobena.
Angela varuha žarna perot
na vsakem križpotju mi je kažipot
in solnce — svetilnik ob večni obali —
gori mi in rože na licih mi pali.
— Za tiho trenutje sem svetel obstal,
ozrl se ozad, da smeri bi dognal:

Tam zemlja se blazno vrti — na zapad —
in kosoma trga čez rob se v prepad.
Tam videl sem brate. Mučence! Ah!
Nebo so nosili na svojih ramah,
sami,
težkò nebó z redkimi zvezdami
rešili bi radi v nov rod.
Pa kakor v vetru zanikrni plod
so zvezde omledne se križem utrinjale,
z zemljo so luči v prepadih izginjale...
Vsak hip so se bratje nosači menjavali,
trudni vsak hip so med množico tavali,
vpili so, vpili
in zadnjo resnico učili:

Sestra in brat, kjer si, ostani,
zmešnjavo še večjo nam moško prihrani!
Odrtega se trhli kos — ruš nad vodo —
in zemlja bo mirna in zvezde nad njo...
Nov dvignemo jutri si dom nad seboj!«

Kjer si, ostani,
nam hujše prihrani! —
Dehteče je solnčno nebo nad menoj
in trden ob cesti je kamenov plot...
— Vetrovi iz večnosti pojejo: Tod
te srečajo angeli Samarijani,
ko bodo nebo v dolino peljali
in zvezde zlate,
da zemljo odrešijo,
trudne brate
z Gospodom potešijo,
luč prižgo
in na novih stebriščih zgradijo zemljo. —
Sam Bog blagoslovil bo temeljni kamen
in zvezde zazidal bo v večno nebo...
In vsi — ki zidavcu porečejo: »Amen!«
posedejo zemljo — nov dom preostalih...
— — — — —
Na štirih jo stražila bode vogalih
angelov varihov žarna perot,
pojoča na vekomaj: »Hvaljen, Gospod!«